

Че дълги дни къмъ хубостъ вѣрна въ набѣгъ без-
целенъ устременъ
той вредъ въ полето е настигналъ следитѣ на пред-
вѣчна тлѣнь
и самъ е свърналъ — на Гората въ съкровищнитѣ
самоти,
последна радостъ да изведа, последна скръбъ да
приюти. . .

Накрай полето, дето плавно излѣзва слънцето стрели
и въ марни валози потокътъ съ вълни приспивни
ръмоли,
меда на отдиха стаила дълбоко въ девствени недра
виши колони непреклонни успокоената Гора.